

OPINIONS

Nº 155 - any 2023

¿Renunciar o persistir?

En el decurs de la nostra vida ben segur hem hagut de renunciar a un munt de coses tant d'ordre material com emocional. D'algunes de les materials només ens queda un petit record perquè les descartàrem o les substituïrem per altres que també ens feien el pes.

Ara bé, altra cosa és, quan la renúncia ha estat emocional en què l'amor, el desig i la passió, han jugat un paper molt important donant-nos un bon trasbals.

La pregunta és: ¿Hem renunciat per pors, per circumstàncies o perquè ens hem sentit cansats i angoixats com a resultat d'un llarg procés de reflexió, després d'un combat cruent entre el cor i la raó?

Blaise Pascal (1623 – 1662), matemàtic, físic, filòsof, teòleg catòlic i progressista francès, en una de les seves obres més importants titulada "*Pensaments*" va descriure abastament, la relació que sovint es presenta entre el cor i la raó. D'aquesta obra és molt coneguda la frase que diu: "*El cor té motius que la raó no entén*".

No obstant aquesta afirmació, ¿què passa quan la raó adverteix amb insistència, que si fem cas del cor anem per un camí que ens pot ocasionar una abundor de sofriments?

Aquest advertiment, ens fa experimentar el neguit del dubte i, llavors, ¿a qui fem cas?, ¿al cor que ens proporciona un estat d'ànim exultant en què no importa l'edat, el físic, el color de la pell o el grau d'intel·ligència de qui ens fa sentir joiosos; o a la raó que ens va recordant constantment, els perills i les conseqüències en què ens podem trobar si ignorem el seu mormoleig?

Davant d'aquest combat, no és gens fàcil prendre una decisió. Es necessita molt coratge per deixar de banda el que ens omple de joia i, no sempre, tenim prou ànim per renunciar al que més desitgem.

Carregats de vanitat pensem que som amos de controlar qualsevol sentiment amorós en el moment que ens convindrà, però, no estem gaire temps a adonar-nos-en que no és així.

Com una droga, ens hem anat fent addictes a unes emocions que ens han proporcionat un goig intern i que, alhora, ens han fet sentir vius, plens de força i d'estímul per lluitar en defensa d'un sentiment, sobretot, quan sabem som correspostos.

Tot i així, quan no es pot consolidar aquest sentiment per circumstàncies, el millor que podem fer, com un acte d'amor i generositat, per estalviar possibles complicacions a qui és el motiu del nostre sentiment; és fer cas de la raó, i, encara que sigui a contracor, renunciar.

Malgrat que, en algun moment de la nostra vida i després d'un procés de reflexió, s'ha d'elegir entre renunciar o persistir en un sentiment, com n'és de difícil prendre una decisió, encara que sapiguem que evitarem un sofriment propi o aliè.

Cal tenir molta força de voluntat interior, intel·ligència i valentia, per a dur a terme una renúncia on intervenen els sentiments.

Cal també tenir en compte que, persistir en mantenir un sentiment que no es pot expressar, podria ser l'origen de depressions i obsessions, fins i tot, provocar malalties d'origen mental que poden acabar afectant diverses parts de l'organisme.

També poden haver-hi renúncies a demostracions afectives, imposades i acceptades, perquè s'ha escollit un sistema de vida, quasi sempre en l'àmbit religiós, on s'ha de seguir un codi de conducta que estableix aquesta prohibició. Però, malgrat que, aquesta norma s'obeeixi estrictament, mai anul·larà de l'interior del qui la practica, la necessitat de donar, rebre amor i l'inevitable impuls sexual, tots ells, innats en qualsevol ésser humà.

Renunciar a l'exteriorització de mostres afectives, però, conservar el nostre sentiment en un racó de la nostra ànima, també pot donar satisfaccions. Santa Teresa de Jesús deia sovint que: *"la imaginació és la boja de la casa"*. I, com a tal, juga un gran paper per gaudir d'emocions en solitari, sense haver de recórrer a una renúncia total.

Com va dir Henry Frederic Amiel, filòsof, moralista i escriptor suís (1821-1881). *"La vida és un aprenentatge de renunciament progressiu, de contínues limitacions de les nostres pretensions, de les nostres esperances, de la nostra força i de la nostra llibertat"*.

Però, saber renunciar a hàbits, emocions i sentiments que poden arribar a ser tòxics, malgrat que, serà un procés molt difícil, complex i ardu, acaba sent beneficiós per al cos i per a l'ànima.

Cloenda

¿Convé fer renúncies emocionals?

Cada persona és un món. Per tant, que cadascú decideixi si ha de renunciar o ha de persistir en un sentiment que, per bé o per mal, tenalla el seu cos i la seva ment, però que, dona un sentit a la seva vida.

El tema donaria molt de si, però, finalitzo aquestes Opinions amb un poema propi, que m'ha semblat adient com epíleg d'aquest escrit.

He renunciat a tu

He renunciat a tu amb serenor, no pas per covardia.
He renunciat a tu, malgrat el meu desig.
He renunciat a tu, a contracor, però... amb valentia.
He renunciat a tu, però... a poc a poc,
perquè el meu cor s'anés acostumant
a no lluitar contra un afany... ple de follia.
He renunciat a tu, però...
sense oblidar el que m'has fet sentir, passió, delit...
sentiments que pensava no tornar a experimentar
en la resta de la meva vida.

Maria Mercè Usón